

דוח על הביקורת
במועצה המקומית
יקנעם עילית

דין-וחשבון זה מסכם את תוצאות הביקורת, שערך משרד מבקר המדינה על פעולותיה של המועצה המקומית יקנעם עילית בשנות הכספים 1996 - 1998. פעולות הביקורת היו, בעיקר, בתחומים האלה: ניכסי המועצה, שכר ותשלומים נילווים לשכר, וניהול מיפעל המים. הממצאים שהועלו במהלך הביקורת הובאו לידיעת ראש המועצה - לטיפולו.

דין-וחשבון זה כולל את ממצאי הביקורת העיקריים.

נתונים כלליים

המועצה, תחומה ואוכלוסייתה

תחום המועצה המקומית יקנעם עילית (להלן - המועצה) משתרע על שטח של כ- 8,500 דונם. בתחילת שנת 1999 מנתה אוכלוסיית המועצה, לפי נתוני הלישכה המרכזית לסטטיסטיקה, כ- 13,000 נפש, לעומת כ- 6,500 בתחילת 1990 - גידול של 100%. לפי הסברי המועצה הגידול נובע, בין היתר, מקליטת עלייה ומהתפתחות איזור של תעשייה עתירת-ידע, שבה נקלטו עובדים רבים אשר בחלקם הגדול העתיק את מקום מגוריו ליקנעם עילית.

המועצה הנוכחית נבחרה בנובמבר 1998 והיא מונה 13 חברים. באותו מועד נערכו גם בחירות ישירות לראשות המועצה, בהתאם לחוק הרשויות המקומיות (בחירת ראש הרשות, סגניו וכהונתם), התשל"ה-1975; לתפקיד ראש המועצה נבחר מר סימון אלפסי, וזו קדנציה שלישית שלו בתפקיד זה. לראש המועצה שלושה סגנים שלא בשכר, מהם אחד המכהן בתפקיד ממלא-מקום ראש המועצה.

ניכסי המועצה

למועצה זכויות במקרקעין מסוגים שונים, ובהם מוסדות חינוך, מוסדות תרבות וספורט, דרכים ומדרכות.

זכויות במקרקעין

על-פי תקנות הרשויות המקומיות (ניהול פינקסי זכויות במקרקעין), התשכ"ז-1967 (להלן - התקנות) - "כל רשות מקומית תנהל פינקס מיוחד, שבו תרשום זכויותיה במקרקעין"; בפינקס האמור שני חלקים: (א) כרטסת, בה יירשמו - בכרטיס נפרד - נתונים מפורטים על כל נכס ונכס (מיבנים ומקרקעין); (ב) ספר נכסים, בו ינוהל רישום מרוכז של הנכסים, לפי מספר סודר.

עוד נקבע בתקנות, כי על מועצת הרשות המקומית להסמיך אחד מעובדיה להיות רשם נכסים, שתפקידו לנהל את פינקס המקרקעין. על רשם הנכסים לרשום בפינקס המקרקעין כל זכות במקרקעין לטובת הרשות המקומית, וכמו-כן כל זכות במקרקעין של הרשות המקומית לטובת זולתה - וזאת בתוך חודש ימים מיום שנוצרה זכות כאמור. על פינקס המקרקעין להכיל גם פרטים בדבר ייעוד הנכס, תוכניות בנייה וחכירות מישנה.

נמצא, כי המועצה לא ניהלה פינקס מקרקעין, כנדרש. בהעדר כרטסת וספר נכסים ובהעדר חוזים לביסוס זכויות המועצה במקרקעין (ראו להלן), לא היו בידי המועצה כלי פיקוח ובקרה על היקף הנכסים שבבעלותה או בהחזקתה. בידי המועצה גם לא היו אמצעים שהיו אמורים להבטיח את השמירה על זכויותיה במקרקעין.

למועצה לא היה מידע מלא ועדכני על זכויותיה בנכסים (כגון: חכירה, שכירות, בעלות, זיקת הנאה) ועל השינויים שחלו בהם במהלך השנים. לגבי נכסים רבים - ביניהם מיבנים שנבנו בשנות ה-60 ומשמשים את המועצה עד היום - לא דאגה המועצה לחתום על חוזי חכירה עם מינהל מקרקעי ישראל (להלן - ממ"י). כך, למשל, זכויות החכירה של המועצה בחלקה עליה בנויים משרדיה, הנמצאת בבעלות קרן קיימת לישראל, לא נרשמו על-שמה בלישכת רישום המקרקעין. לדעת משרד מבקר המדינה, אי-חתימה על הסכמי חכירה עם ממ"י עלולה לגרום קשיים בביצוע עסקאות בנכסים אלה בעתיד.

בבעלות המועצה שני מרכזים מיסחריים קטנים: האחד חד-קומתי, ובו 13 חנויות קטנות, והאחר דו-קומתי, ובו 15 חנויות; החנויות מושכרות לבעלי עסקים.

במרבית החנויות שבבעלות המועצה ביצעו השוכרים תוספות בנייה, ללא היתר מאת הוועדה המקומית לתיכנון ולבנייה "מבוא העמקים" (להלן - הוועדה), שבמרחב התיכנון שלה כלול שטח המועצה (נציג המועצה בוועדה הוא ראש המועצה). הוועדה הגישה תביעות משפטיות נגד בעלי העסקים אשר הקימו תוספות בנייה ללא היתר; למועד סיום הביקורת טרם הסתיימו ההליכים.

המועצה לא פיקחה, במידה מספקת, על כך שהשוכרים לא יבצעו שינויים או תוספות בנייה בנכסיה, ולא נקטה נגדם אמצעים מידיים העומדים לרשותה, גם כאשר נודע לה על תוספות בנייה שבוצעו.

באוקטובר 1995 החלה המועצה במגעים עם ממ"י להסדרת זכויותיה בקרקע ובמיבנים שבאחד המרכזים הקהילתיים. באפריל 1996 הודיעה ממ"י למועצה, כי מאחר שבמשך השנים נבנו תוספות בנייה, על המועצה לשלם לה דמי היתר בגין תוספות אלה בסכום של 185,752 ₪. למועד סיום הביקורת, במאי 1999, טרם הסדירה המועצה את זכויותיה בכל השטח הבנוי במרכז המיסחרי.

משרד מבקר המדינה העיר, כי זה שנים הזניחה המועצה את הטיפול בנכסיה, לא דאגה לברר את מעמדם המשפטי ולרשום את זכויותיה, כנדרש.

בתשובתו למשרד מבקר המדינה הודיע ראש המועצה, בינואר 1999, כי כל הממצאים שהועלו בתחום זה הם אכן תולדה של הזנחה רבת שנים, והמועצה תיפעל לתיקון הליקויים.

השכרת נכסים

המועצה לא קבעה, במהלך השנים, אחראי מטעמה להשכרת הנכסים שבמרכזים המיסחריים, אשר מתפקידו יהיה, בין השאר, לקבל הערכות שמאי בנוגע לגובה שכר-הדירה שיש לגבות, לעקוב אחר תחזוקת הנכסים המושכרים, ולרכז את חוזי ההתקשרות עם השוכרים.

המועצה לא קבעה כללים בדבר תדירות העלאתם של דמי השכירות והעמדתם על ערכים ריאליים, ובפועל לא נהגה לעדכןם מלבד העלאה עקב עליית המדד. לדוגמה: באוגוסט 1989 אישרה מליאת המועצה, כי שכר-הדירה לחנות יהיה בסך 80 ₪ לחודש (צמוד למדד); בינואר 1998 היה שכר-הדירה החודשי לחנות - 230 ₪ בלבד.

משרד מבקר המדינה העיר למועצה, כי מן הצורך שהיא תבסס את החלטותיה בעניין גובה שכר-הדירה על חוות-דעת של שמאי מוסמך, או על-פי ערכים ריאליים המושפעים ממחירי השוק המקובלים באותו מועד.

בתשובתה לממצאי הביקורת הסבירה המועצה, כי שכר-הדירה בחנויות נקבע על סכום הנמוך ממחירי השוק, מאחר שבזמן בנייתן התבקשו השוכרים להשתתף בעלות הבנייה, ושילמו למועצה סכום חד-פעמי של כ- 3,500 לירות. עוד השיבה המועצה, כי בעיקבות ההאטה הכלכלית בשנים האחרונות הורע מאד מצבם הכלכלי של השוכרים, ואין המועצה מעוניינת להרע עוד את מצבם על-ידי העלאת שכר-הדירה לערכים ריאליים.

משרד מבקר המדינה העיר, כי מרבית החנויות מושכרות כיום, בהסכמת המועצה, לשוכרים אחרים מאלה הראשונים אשר השתתפו בעלויות בנייתן.

שכר-הדירה מבעלי העסקים נגבה בידי מחלקת הגבייה. מעיון בדוח יתרות הפיגורים, שהפיקה המחלקה בפברואר 1998, נמצא כי הצטברו חובות בהיקף ניכר בגין שכר-דירה וארנונה. כך, למשל, באחד המקרים ניצבר חוב של כ- 46,000 ₪ בגין שכר-דירה, סכום המשקף 130 חודשי שכירות, וחוב של 71,000 ₪ בגין ארנונה. במקרה אחר ניצבר חוב של 18,000 ₪ בגין שכר-דירה, סכום המשקף כ- 80 חודשי שכירות, וחוב של כ- 9,000 ₪ בגין ארנונה.

משרד מבקר המדינה העיר למועצה, כי עליה לנקוט את האמצעים המוקנים לה בחוק לגביית החובות מהשוכרים, ובכלל זה הליכים משפטיים לפינוי הנכס המושכר.

בתשובתה לביקורת, בינואר 1999, הודיעה המועצה, כי היא התקשרה עם קבלן לצורך גביית חובות מהתושבים, וכי החלה במישלוח התראות לחייבים, ולאחר מכן יינקטו הליכים משפטיים, כולל הליכי הוצאה לפועל.

שכר ותשלומים נילווים לשכר

שכר עובדי הרשויות המקומיות והתשלומים הנילווים לו, כמו-גם חלק מתנאי עבודתם, מוסדרים בהסדרים ובהסכמי עבודה קיבוציים. חוקת העבודה לעובדים ברשויות המקומיות בישראל (להלן - חוקת העבודה), שנחתמה ב-1960 בין מרכז השלטון המקומי לבין הסתדרות הפקידים, היא ההסכם הקיבוצי המרכזי בתחום השלטון המקומי, ונועדה לשמש הסדר מיסגרת שיחול על עובדי הרשויות המקומיות.

ב-1987 פירסם מרכז השלטון המקומי קובץ הוראות, המסדירות את יחסי העבודה ברשויות המקומיות; ההוראות מבוססות על החוקים, התקנות, הצווים, הסכמי העבודה וההסדרים הקיבוציים המתייחסים לתנאי שירותם של עובדי הרשויות המקומיות (להלן - הוראות תנאי שירות).

1. בהסכמי עבודה ארציים נקבע, כי המועסקים בשעות לפני הצהריים ובשעות אחרי הצהריים באותו יום, בהפסקה של שלוש שעות לפחות, זכאים ל"תוספת פיצול". תשלום תוספת זו מותנה בכך, שהעובד מועסק, בדרך קבע, לפחות שני ימי עבודה מפוצלים בשבוע. שיעור התוספת נע בין 4.3% עבור שני ימי עבודה מפוצלים לבין 10.4% עבור חמישה ימי עבודה מפוצלים בשבוע.

משרדי המועצה פתוחים לקהל בשעות אחה"צ פעמיים בשבוע, אולם בימים אלה נמשכת הפסקת הצהריים שעה אחת בלבד, דבר שאינו מזכה בתשלום תוספת פיצול. הביקורת העלתה, כי בניגוד להוראות, משלמת המועצה לעובדיה תוספת פיצול של 4.3%; עוד הועלה, כי לחלק מהעובדים משולמת תוספת פיצול של 10.4%.

בתשובתה מינואר 1999 הסבירה המועצה למשרד מבקר המדינה, כי הסדר התשלום עבור הפיצול הונהג במועצה בתיאום עם ועד העובדים כבר בשנות ה-80, וכיום לא ניתן להרע את תנאי עבודתם של העובדים הוותיקים או ליצור מעמדות שונים בין העובדים הוותיקים לבין אלו שנתקבלו לעבודה מאוחר יותר.

2. על-פי הנאמר באוגדן תנאי השירות, ניתן לתגמל עובדים העוסקים בעבודות כפיים (פיזיות) בשיעור של 10% מהשכר המשולב. עוד נאמר, כי עובד הנדרש לעבוד בימי מועד או חג לפי דתו, או ביום המנוחה השבועי, יהיה זכאי ל-100% תמורה בימי חופשה וכמו-כן לתמורה בכסף בשיעור של 75% בעד כל שעת העסקה שאינה בלילה, או 100% תמורה בכסף בעד שעות העסקה בלילה.

נמצא, כי המועצה הטיבה עם חלק מעובדיה ושילמה להם תוספת שכר שלא על-פי האמור לעיל. לדוגמה: המועצה שילמה לשני עובדים, המשמשים ראשי צוות במחלקה הטכנית תוספת עבודת כפיים בשיעור של 20%; המועצה נהגה לשלם לעובדים אשר הועסקו בימי חג או ביום המנוחה השבועי שכר בשיעור של 175% משכרם הרגיל בעד כל שעת העסקה, במקום להעניק להם חופשה בשיעור של 100% ותוספת של 75% בכסף, כפי שנקבע בהוראות.

בתשובתו מינואר 1999 הסביר מזכיר המועצה למשרד מבקר המדינה, כי תוספת עבודת הכפיים המוגדלת לשני העובדים היא גמול סימלי ונאות על עבודתם המסורה. עוד הסביר מזכיר המועצה, כי טכנית לא ניתן להוציא לחופשה עובד שעבד בימי המנוחה, שכן הוצאתו לחופשה תפגע בתפקיד השוטף של מחלקתם.

לדעת משרד מבקר המדינה, תוספות השכר ששילמה המועצה חורגות מהנחיות אוגדן תנאי השירות, פוגעות בסידרי המינהל התקין וגורמות להוצאה כספית מיותרת מקופת המועצה.

מיפעל המים

המועצה מספקת לתושבים מים שהיא קונה מחברת "מקורות". בראשית 1998 היו ביישוב 4,154 צרכני מים, מהם 3,686 צרכנים ביתיים.

במחלקת המים והביוב מועסקים חמישה עובדים, המטפלים בניהול מיפעל המים ובתחזוקת הרשת. ביולי 1995 התקשרה המועצה בחוזה עם חברה קבלנית (להלן - החברה הקבלנית), ומסרה לטיפול את ניהול מערכת החשבונות של חבי-המיסים והמים. חברה זו מטפלת, בין היתר, גם בקריאת מדי-המים.

הניהול הכספי של מיפעל המים

על-פי הנחיות שר הפנים ושר החקלאות משנת 1962, על המועצה לנהל את מיפעל המים כמשק סגור.

בטבלה שלהלן מובאים נתוני המועצה על הכנסותיה והוצאותיה במיסגרת ניהול מיפעל המים, כפי שנרשמו בדוחות הכספיים שלה בשנות הכספים 1996 עד 1998 (באלפי ₪):

ע ו ד ף		הוצאות בפועל	הכנסות בפועל	שנת הכספים
ניצבר	שנתי			
189	189	2,738	2,927	1996
607	418	2,862	3,280	1997
2,459	1,852	3,322	5,174	1998

החל בשנת 1996 נוצרו במיפעל המים עודפים כספיים, ובסוף שנת 1998 הסתכם העודף הניצבר בכ- 2.5 מיליון ₪; זאת, לאחר שבשנים קודמות ניצברו במיפעל המים גירעונות.

הבדיקה העלתה, שהמועצה לא זקפה לחובת הסעיפים התקציביים של מיפעל המים את החלק היחסי של ההוצאה על שכרם של שניים מעובדיה, אשר פעלו במיסגרת החברה הקבלנית בגבייה וטיפולו בניהול החשבונות האישיים של חבי-אגרת המים, ואת החלק היחסי של תשלומי המועצה לחברה הקבלנית - זאת, כדי לשקף נכונה את מלוא הוצאותיה על ניהול מיפעל המים.

המועצה לא ניהלה את מיפעל המים שלה כמשק סגור. הגירעונות או העודפים שהתהוו מהניהול השוטף של מיפעל המים לא השתקפו בחשבון עודף וגירעון נפרד של מיפעל המים ולא הוצגו בחשבון נפרד במאזן השנתי של המועצה, אלא היוו חלק מחשבון העודף והגירעון הכללי בתקציב הרגיל שלה.

בתשובת המועצה מאפריל 1999 נאמר, כי היא אינה מנהלת את מיפעל המים כמשק סגור מאחר שעדיין לא הצליחה לאזן את הוצאותיה ביחס להכנסות השנתיות בתקציב הרגיל. עוד נאמר, כי בעתיד היא תיפעל לנהל את מיפעל המים כמשק סגור.

תחזוקת מדי-מים

בתקנות מדידת מים (מדי-מים), התשמ"ח-1988 נקבעו המועדים לבדיקה ולכיול של מדי-מים ברשת המים - בהתאם לסיווגם. בהתאם לתקנות, על המועצה לדאוג לבדיקה ולכיול של מדי-המים שהיא מחזיקה אחת לשלוש שנים. המועצה לא הקפידה על מילוי הוראות התקנות, ובדרך כלל נהגה להעביר לשיפוץ, לתיקון או להחלפה רק מדי-מים שהתקלקלו. מדוח שהפיקה מחלקת הגבייה בתחילת 1998 עולה, כי כ- 1,150 מדי-מים לא כויילו במשך תקופות שנעו בין ארבע לשבע שנים.

משרד מבקר המדינה העיר למועצה, כי עליה לכייל את כל מדי-המים בתדירות שנקבעה בתקנות. אי-ביצוע הכיול כמתחייב יכול לגרום לטעות במדידת צריכת המים. בתשובתה הודיעה המועצה, כי היא תדאג להדביק את הפיגור שנוצר בכיול מדי-המים.

גביית אגרת אספקת מים

על-פי חוק-העזר של המועצה לאספקת מים, על הצרכן לשלם את אגרת המים בתוך 14 ימים מתאריך דרישת המועצה. צרכן שלא פרע במועד את חובו, רשאית המועצה, לאחר מישלוח התראה בכתב, לנתק לו את אספקת המים.

הטבלה שלהלן מראה, לפי נתוני המועצה, את החיובים, את הגבייה ואת יתרת הפיגורים באגרת מים בשנות הכספים 1996 - 1998 (באלפי ₪):

שנת הכספים	יתרת פיגורים לתחילת השנה	חיוב שנתי	ס"ה חיובים	גבייה בפועל (כולל פיגורים)	שיעור הגבייה מהסכום הכולל
1996	1,266	2,615	3,981	2,647	66%
1997	1,334	3,408	4,742	3,183	67%
1998	1,557	4,476	6,033	4,069	67%

כפי שעולה מהנתונים שבטבלה, שיעור גביית אגרת המים הגיע בשנים הניסקרות לכ-67%, ולסוף 1998 הצטברו פיגורים בסכום של כ-2.0 מיליון ₪. על-פי נתוני המועצה לינואר 1998, 40 צרכנים היו חייבים מעל 10,000 ₪ כל אחד, וחובם הכולל הגיע לכ-776,000 ₪. הבדיקה העלתה, כי חלק מהצרכנים לא פרע את חשבונית המים במשך שנים רבות.

מחלקת הגבייה נהגה לשלוח לחייבים התראות, לפיהן תנתק את אספקת המים אם לא יסדירו את חובותיהם. החל בשנת 1996 מנתקת המועצה את אספקת המים לצרכנים שפיגרו בתשלומים. בבדיקה מסורגת נמצאו מספר מקרים, בהם המועצה לא ניתקה את אספקת המים אף לצרכנים שצברו חובות גדולים.

לעיתים נהגה לחדש את אספקת המים גם אם החייב לא שילם סכום כלשהו בגין החוב הניצבר, או שילם סכום זעום בלבד על חשבון החוב. כך, למשל: ביולי 1997 ניתקה המועצה את אספקת המים לצרכן א' עקב חובות שצבר בגין ארנונה, מים וביוב, בסכום כולל של 17,160 ₪, אך חידשה את אספקת המים בלי שהצרכן שילם סכום כלשהו על חשבון החוב. לצרכן ב' ניתקה המועצה את אספקת המים עקב חובות שצבר בגין ארנונה מים וביוב, בסכום כולל של 41,900 ₪, אך חידשה את אספקת המים לאחר ששולם סכום של 250 ₪ בלבד.

משרד מבקר המדינה העיר למועצה, כי עליה להפעיל את הסמכויות שמוקנות לה בחוק כדי לגבות את החוב עם התהוותו, וזאת כדי למנוע מצרכנים לצבור יתרות פיגורים גבוהות, שגבייתם קשה יותר.

בתשובתה מאפריל 1999 הודיעה המועצה, כי בשנת 1998 היא גבתה 87% מאגרת המים השוטפת לעומת 80% בשנת 1997, וכי בשנים 1997 ו-1998 היא גבתה בכל שנה כ-400,000 ₪ על חשבון יתרות פיגורים; עוד הודיעה, כי תנקוט את כל האמצעים החוקיים הנדרשים כדי להעמיק את הגבייה ולהקטין את יתרות הפיגורים.

משרד מבקר המדינה העיר, כי הנתונים אליהם מתייחסת המועצה משקפים גבייה שנתי בלבד, ואילו יתרות הפיגורים גבוהות בהרבה ועל המועצה להביא לצימצומן.

אגרת הנחת צינורות

חוק-עזר ליקנעם עילית (אספקת מים), התשכ"ו-1966 (להלן - חוק-העזר) קובע, בין היתר, כי "בעל נכס... הגובל קטע רחוב שבו הניחה המועצה צינור מים, ישלם למועצה אגרת הנחת צינור בשיעור שנקבע בתוספת".

בשנים האחרונות החלה ביישוב תנופת בנייה. עבודות הפיתוח באזורים שנבנו כללו, בין השאר, הנחת צנרת מים. עבודות אלה בוצעו באיזור א' על-ידי משרד הבינוי והשיכון, באיזור ב' (איזור התעשייה) על-ידי משרד המיסחר והתעשייה ובאיזור ג' על-ידי חברת ערים.

על-פי עמדת משרד הפנים, אגרת הנחת צינורות שבתוספת לחוק-העזר העירוניים, ובכללם חוק-העזר הרלבנטי של יקנעם עילית, באה לבטא את העלות של כלל המרכיבים של מיפעל המים המקומי - כגון בריכות האיגום, תחנות השאיבה, מערכות פיקוד ובקרה - ולא רק את הצנרת עצמה.

נמצא, כי המועצה לא גבתה אגרת הנחת צינורות בהתאם לשיעורים הנקובים בתוספת לחוק-העזר. מתברר, כי המועצה נהגה לגבות מהייזמים אגרות על-פי הסדרים שונים, ובכולם היו הסכומים פחותים באופן ניכר מהסכומים שבתוספת.

כך, למשל, באיזור ב' הכשיר משרד המיסחר והתעשייה קרקעות לבנייה וביצע בהן את כל עבודות הפיתוח. בהתאם לסיכום דיון שנערך באוגוסט 1994 בין משרד המיסחר והתעשייה לבין המועצה, חוייבו הייזמים שבנו באיזור באגרת הנחת צינורות בשיעור של 25% מתעריפי האגרות שנקבעו בחוק-העזר. לדוגמה, קבלן שבנה באיזור שילם בינואר 1995 אגרת הנחת צינורות למיבנה תעשייתי בסך של כ- 35,000 ₪ במקום כ- 139,000 ₪, שהיה אמור לשלם על-פי התעריפים המפורטים בחוק-העזר.

מתברר, כי המועצה נהגה כך עקב המורכבות המיוחדת של המצב בו גורם שלישי, כגון משרד המסחר והתעשייה, ביצע בפועל את הנחת הצינורות והייזום שילם לגורם שלישי זה את הוצאותיו בגין ביצוע העבודות במיסגרת הסכם ביניהם, דבר שהמועצה לא הייתה יכולה להתעלם ממנו. מנגד - ההשקעות שנעשו על-ידי הגורם השלישי כיסו רק את פיתוח תשתית מערכת המים באיזור עצמו ולא את כלל מרכיבי העלויות של מיפעל המים המקומי, כך שאם המועצה לא תגבה כלל אגרה היא תימצא נפסדת.

לדעת משרד מבקר המדינה מן הראוי להתאים את חוק-העזר למציאות הרווחת, בה חלק מעלויות הפיתוח ממומנות על-ידי גורם חיצוני למועצה, ולשקול קביעת שיעורים שונים של אגרה, המשתנים על-פי מידת התרומה של גורמים אחרים בעבודות הפיתוח.

קרן לעבודות פיתוח

למימון עבודות פיתוח בתחומן מקבלות הרשויות המקומיות הכנסות ממקורות שונים, כגון: היטל השבחה והשתתפות בעלים בעבודות פיתוח. כדי להגיע לאחידות ברישום ולאפשר בקרה על תנועת הכספים, אישר משרד הפנים הקמת "קרנות לעבודות פיתוח שטרם יועדו", שלחשבונותיהן ייזקפו, ישירות, ההכנסות המתקבלות, כאמור, ומהן יועברו הסכומים הדרושים לתקציבי הפיתוח השונים.

על-פי ההנחיות להנהלת חשבונות ודיווח כספי ברשויות מקומיות מטעם משרד הפנים, היה על המועצה לקיים רישום מפורט ונפרד של כל אחד ממקורות הקרן לעבודות פיתוח, ובכלל זה לתקבולים בגין אגרות פיתוח מים והיטל ביוב.

הביקורת העלתה, כי המועצה זקפה את ההכנסות מאגרות פיתוח המים יחד עם ההכנסות שקיבלה מגביית היטל הביוב לזכות חשבון קרן מים וביוב מאוחדת. משרד מבקר המדינה העיר, כי על המועצה לנהל רישום מפורט ונפרד לכל אחד מחשבונות הקרן לעבודות פיתוח מים והיטל ביוב, כנדרש בהנחיות, וזאת כדי שיהיה ניתן לשייך את התקבולים מכל מרכיב בנפרד להוצאות בעתיד.

בעיקבות הביקורת החלה המועצה לזקוף את הכספים בדוח הכספי לקרן נפרדת למים וביוב.

* *

*

בדין-וחשבון זה הועלו מספר ממצאים בניהול מיפעל המים, טיפול העירייה בנכסיה, ומינהל העובדים.

חלק מן הליקויים תוקנו במהלך הביקורת. על המועצה להמשיך ולפעול לתיקון כל הליקויים שהועלו.